

waar eten wat kopen

smaak

wat dragen wat doen

MEGAKNUS

trend

Ruimte sparen met extra grote meubels: het klinkt tegenstrijdig, maar het werkt. Zodat ruim óók gezellig kan zijn.

tekst KIRSTEN HANNEMA

Alef Arendsen (34, ondernemer) is 'nogal van het koken'. Wie bij hem thuis komt eten hoeft geen snelle hap te verwachten, het liefst maakt hij een zesgandiner. Toen hij en zijn vriendin Lin Keessen (34, dierenarts) een appartement in een Amsterdams grachtenpand kochten, was dan ook meteen duidelijk dat er iets aan de keuken moest gebeuren. 'Een hok van twee en een halve meter breed was het', vertelt Arendsen, 'Veel te krap. En zó ongezellig, want het zat ook nog eens een heel eind van de woonkamer.' Wat hij voor zich zag, was een ruimte waar je én gasten ontvangt én kunt borrelen én kokkerellen én dineren én natafelen. O ja, en hij wilde bergruimte – véél bergruimte. En dat allemaal op veertig vierkante meter. Het was een schijnbaar onmogelijke opdracht voor architect Pieter van der Pot van CUBE architecten.

Maar een architect zou geen architect zijn als hij er niet iets slims op bedacht. Van der Pot ontwierp een negen meter lang meubel dat zich over het gehele

voorhuis uitstrekt. Aan de straatzijde is het een knusse zitkuil met loungebanken waar je, met uitzicht op de gracht, geniet van een aperitief. Van daaruit vloeit het meubel over in een royaal kookeiland met bar (en véél keukenkastjes), om na een kleine bocht in het aanrechtblad te culmineren in een 'zwevende' eettafel. Met zijn afgeronde hoeken en strakke afwerking in spierwit kunststof, is het de eyecatcher van hun interieur.

'Wij houden wel van een statement', erkent Arendsen. 'Maar het is meer dan dat, deze keuken is ook superpraktisch.' Als ware het een Zwitsers zakmes trekt hij een ladekoelkast open, wijst op de verborgen stopcontacten, de speciale kruidenvakjes en klapt de twee 'halve' vaatwassers open. 'Als de ene draait, heb je de andere om de vuile vaat in te stoppen, zodat het werkblad er nooit rommelig uitziet.'

Een extra large meubel, multifunctioneel en op maat gemaakt. Blitse badkamerblokken, kekke kookeilanden en coole kastwanden – je komt ze in steeds meer interieurs tegen. Waarom?

▲ Appartement, Amsterdam (2013)
Opdrachtgever: Alef Arendsen en Lin Keessen
Architect: CUBE architecten (Pieter van der Pot en Marloes van Heteren)
Foto: Pieter van der Pot

Blitse badkamerblokken en coole kastwanden zie je steeds meer

In de eerste plaats, en dat klinkt paradoxaal, omdat je er ruimte mee bespaart. 'Een aparte keuken, eetkamer en borrelhoek hadden we hier nooit kwijtgekund', legt Pieter van der Pot uit. Want per kamer ben je alleen al aan de ruimte voor een deur en het binnenlopen twee vierkante meter kwijt. Bovendien vond Van der Pot het zonde om de etage, die bij een eerdere verbouwing helemaal was openge-

◀ Woonhuis met kantoor in kerk, Haarlo (2012)
Opdrachtgever: Ronald Olthof en Sofie Suiker
Architect: LKSVD architecten
Foto: Ronald Olthof

broken, weer dicht te zetten met wandjes of vol te proppen met los meubilair. 'Door alles in een groot object te integreren, blijft de woning mooi open.'

Openheid

Het megameubel is dan ook bij uitstek geschikt voor liefhebbers van een loftachtige sfeer. Zoals Ronald Olthof (38, architect bij LKSVD architecten) en Sofie Suiker (36, etaleuse/styliste), sinds kort de trotse bewoners van een monumentale kerk in Haarlo. 'De eerste gedachte die we hadden toen we hem kochten, was: die ruimte! De openheid wilden we dan ook koste wat kost behouden; je zou wel gek zijn om hier een zeskamerappartement van te maken.' Wel maakte Olthof, die de kerk deels zelf verbouwde, een open slaapverdieping waarvoor een nieuwe trap nodig was. 'Mijn eerste idee was om een minimale spiltrap te plaatsen. Maar toen ik het digitale 3D-model zag, dacht ik: het is een prachtige open ruimte, maar het geeft toch te veel het gevoel van een kerk in plaats van een huis. We misten een bepaalde geborgenheid.' De oplossing werd gevonden in de vorm van een enorm blok, gemaakt van oude vloerdelen uit de kerk, waarin een rechte steektrap (kleur knalrood) en een deel van de keuken is opgenomen. Het blok verdeelt de ruimte in een keu- →

waar eten wat kopen

smaak

wat dragen wat doen

ken, een zithoek, een eetplek en een werkruimte. Zo werd de kerk – en dat is de tweede paradox van het megameubel – een ruimte die tegelijkertijd open en besloten is. En net als in de keuken van Alef Arendsen is ook in dit ontwerp elk hoekje benut. Aan de kant van het woongedeelte fungeert het meubel als expositiewand, erbovenop zijn spotjes ingebouwd die de houten kap van de kerk prachtig uitlichten, en het zorgt voor een prettige akoestiek in de enorme ruimte dankzij het absorptiemateriaal dat achter de planken verstopt is. Voor de homo ludens is een megameubel ook een aanrader. Want de trap blijkt ook nog

eens een geweldig speeltoestel. Dwars door het meubel loopt een stalen trekstang van de dakconstructie. 'Daaraan oefen ik mijn Epke Zonderland-technieken', grapt Olthof. 'Maar het is ook heel geschikt om aan te schommelen, voor verstoptertje en tikkertje. Laatst waren mijn neefjes hier en die hebben er eindeloos met hun fietsjes omheen geracet.'

Hobby-meubel

Het 'vrijtijdsmeubel' dat Gert Kwekkeboom en Gerjan Streng van The Cloud Collective voor Dirk Spijkers (31, ingenieur) ontwierpen is de belichaming van zijn hobby's: klimmen, elpees draaien en speciale bieren

▲ Tuinkamer met vrijtijdsmeubel, Tilburg (2012)
Opdrachtgever: Dirk Spijkers
Architect: The Cloud Collective (Gert Kwekkeboom, Gerjan Streng)
Foto: Pieter de Ruijter

sparen en proeven. Het meubel, dat Spijkers zelf samen met de architecten in elkaar timmerde, is op maat gemaakt voor de tuinkamer van zijn drive-in-woning. 'Het is maar een klein hokje', vertelt Kwekkeboom, 'als je dat vol zet met kasten wordt het nóg kleiner.' Daarom zijn alle gewenste elementen – barmeubel, bergruimte, mini-klimwand, uitneembare tuinset – gecompri-meerd in een schijf die de volle hoogte van de ruimte benut. Het budget was bescheiden en daarom kozen de architecten voor basic materialen: multiplex en houtsnipperplaat, zwarte verf en transparante lak. Ter compensatie bedachten ze

'Het heeft de sfeer van een kroeg, maar straalt ook iets natuurlijks uit'

een wilde vorm waardoor het meubel toch een behoorlijke wow-factor heeft. Het mooiste vindt Spijkers 'dat je echt kunt zien dat het van hout is.' 'Het heeft de sfeer van een kroeg, maar het straalt ook iets natuurlijks, iets ruigs uit. Dat past echt bij mij.'

Glijbaan

Bij Edward Stolze en Nynke de Haan in Amsterdam is het helemaal leuk: architect Oscar Vos van denieuwegeneratie architecten ontwierp voor hun woonkeuken een kastenblok-met-glijbaan. Stolze: 'Het begon ermee dat we de keuken van de eerste verdieping naar de begane grond wilden verplaatsen, waar vroeger een fotostudio zat.' Vos: 'Edward en Nynke wilden allerlei functies op de begane grond zonder dat de ruimte zou dichtslippen. De crux van dit object is dat het heel veel functies kent en tegelijkertijd de ruimte structureert.' Stolze: 'Eerst viel je zo, bam, het huis binnen. Nu is er een duidelijke entree waar we ook meteen de jassen ophangen.' Vos: 'Er is plek voor wat Edward en Nynke 'de buurtsuper' noemen – de grote voorraadkast die vroeger naast de keuken zat. En dan zijn er nog lockers voor de kinderen, opbergruimtes voor speelgoed, een krijtbord en een plek voor de piano.' Stolze: 'Vervolgens

kwam de kwestie naar boven van de kinderen die nooit naar bed willen.' Vos: 'Om het wat leuker te maken, hebben we toen die glijbaan bedacht. Zo glijden ze 's avonds zó naar hun slaapkamers, beneden in het souterrain.'

Zulke details maken een maatwerk meubel extra persoonlijk. Vos: 'Als architecten willen we niet per se dat het ons ding is, maar van de gebruiker. Wat er precies in moet komen, hoe het afgewerkt wordt – dat hebben we samen met Edward, Nynke en hun kinderen bedacht. Zo hebben we de deurtjes van de oude keuken erin verwerkt, die hadden ze zelf nog geschilderd. Daardoor krijgt het ontwerp

▲ Studio, Amsterdam (2009)
Opdrachtgever: Edward Stolze en Nynke de Haan
Architect: denieuwegeneratie architecten
Foto: Jansje Klazinga en Emmy van Dantzig

meteen een verhaal, het wordt opgenomen in de *mental map* van de gebruiker.'

Rest de vraag of zo'n groot en specifiek ontworpen meubel toekomstbestendig is. Het antwoord is nee en ja. Het feit dat zo'n enorm ding nogal een statement is, is een voordeel; je hebt verder niets meer nodig om je huis er cool uit te laten zien. Maar het is ook een nadeel: als het begint te vervelen, kun je je interieur niet zomaar omgooien. Hetzelfde geldt voor het maatwerk, op het moment dat je gaat verhuizen heb je er niets meer aan.

Toch is het megameubel volgens Oscar Vos meer dan een mode. 'Het is een heel geschikte ruimtelijke strategie bij hergebruik van gebouwen, en dat is toch waar we in de toekomst vooral mee bezig zullen zijn. Bij dat soort opgaven wil je als architect het liefst zo min mogelijke ingrepen doen in de hoofdstructuur. Enerzijds om het casco niet te veel aan te tasten, anderzijds om het karakter van het gebouw te behouden. Je probeert de schil zo algemeen mogelijk te houden en ontwerpt specifiek voor de bewoners een inbouw die op termijn weer kan worden getransformeerd. Dan zijn grote vrijstaande interieurelementen ideaal. Duurzaam ook. Op die manier kun je een gebouw nog tig keer hergebruiken.'

**'Dit kastenblok
geeft structuur aan
de ruimte'**